Rok '94 - Brontosauři

```
           A
1. Plakalo Dobro na rohu s Láskou,
   Pokora zpívala jim druhej hlas,
                                                    D
   před sebou klobouk a v špinavejch blůzách zpívali hlad,
            E
   a kolem lůza, v rukou kameny a bahno a žluč,
            Hmi                 E
   za pár drobnejch je nutila smát,
    Hmi
   výkřiky 'sražte je a nenechte být',
           E                       E7
   někdo přines' první dříví, oni zůstali stát.
2. Moudrost je hloupost, co vymyslel někdo,
   aby se lidé mohli trápit jen,
   čím toho člověk ví víc, tím smutnější mu připadá svět,
   jak bezohledně jednoduchost blaženě spí,
   šťastná, že neví nic,
   lemtá si svou skleničku a na mastnej stůl
   hlava padá, co asi říct?
             A
R: Že hvězdy za noci když na nebi svítěj',
   můžeš si číst z jejich krásných jmen,
                                                   D
   a z knížek básníků že voní to krásou, když verše zní,
         E
   že v podvědomí máme všichni jasnej cíl:
    Hmi                 E
   pomáhat a v ústraní být (stát),
       Hmi
   že láska je to jediné, s čím přežít se dá,
      E                         E7
   a bolest přijde, když nejde žít.
3. Poslední první budou, až přijde ráno,
   na schodech kamsi budou zástupy stát,
   a ten, kdo nevěřil, co moudře je psáno, asi bude se bát,
   a všechno nenávratně sečteno přijde,
   aby se zpovídal, už nepůjde lhát,
   domů se jde tak strašně snadno,
   jsou cesty, odkud nejde vrátit se, vstát.
R:
R:
R:
```